Ens trobem a l'interior d'un ull, una cambra que s'aboca a l'exterior i produeix imatges. En la llum excessiva, en l'oferiment de tot a la mirada, hi ha, però, una escassetat radical. L'òrgan està esgotat, com nosaltres. Què ens caldria per tornar a veure-hi?

Recuperant de forma lliure un fragment d'una pintura renaixentista, l'exposició planteja aquesta possibilitat: si les facultats visionàries s'extingeixen, necessitarem que ens brotin uns ulls nous, necessitarem gestos que assenyalin una mica més enllà de les visions exhaurides. No és possible l'acció sense fantasia, diuen, la fantasia és a l'arrel del moviment, i és per això que ens cal persistir en l'exercici de la imaginació.

El meu treball és una investigació sobre les superfícies, sobre els plecs imaginaris del que anomenem realitat. Les històries i les imatges emergeixen simultàniament amb l'experiència viscuda; l'organitzen, li donen forma i sentit, i permeten que circuli. A través d'escultures, accions i obres audiovisuals, exploro aquestes qüestions, tant des de la seva dimensió sensible com narrativa, mobilitzant, canalitzant i elaborant reserves d'energia material i imaginària.

Lúa Coderch, artista.

© Branca (detall), Lúa Coderch, 2026. Fotografia: Marta Ferrer